

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **Mgr. T. M.**,
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023, se v části, kde zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí povinného subjektu pod bodem 3a) žádosti žalobce, ruší.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

- II. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. srpna 2023, č. j. KRPS-206103-2/ČJ-2023-0100AP-106, se ruší v části vypořádání požadované informace pod bodem 3a) žádosti.
- III. Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje se nařizuje, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku poskytlo žalobci informace požadované v bodech 3a) žádosti žalobce ze dne 10. srpna 2023.
- IV. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 16 228 Kč, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

- [1] Dne 10. 8. 2023 se žalobce podáním žádosti Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje (dále též „povinný subjekt“) na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“) domáhal poskytnutí informací ohledně již neexistujících společností AA Styll (IČO 26195917) a ODES (IČO 48168378).
- [2] Nyní posuzovaná věc se týká vyřízení části 3a) žádosti, kde žalobce uváděl: *„Žádám o informaci, jaká souhrnná částka byla vrácena firmě AA Styll (momentálně anonymizovaný údaj v prvním odstavci na straně 4 usnesení a v posledním odstavci na straně 7 usnesení) a jakou souhrnnou částku si firma ODES ponechala.“* Jednalo se o usnesení povinného subjektu ze dne 30. 3. 2017, č. j. KRPS-158262-102/TČ-2016-010081-ODKL. Ostatní skutkové okolnosti ohledně podané žádosti (tedy zejména část 1b) jsou popsány v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. srpna 2025, čj. 6 A 141/2023-98, kdy tato část nebyla Nejvyšším správním soudem zrušena a výrok zdejšího soudu o zrušení této části napadeného rozhodnutí nabyl právní moci.
- [3] Dne 21. 8. 2023 byla žalobcova žádost ze strany povinného subjektu ve vztahu k bodu 3a) žádosti odmítnuta rozhodnutím povinného subjektu č. j. KRPS-206103-2/ČJ-2023-0100AP-106, o odmítnutí části žádosti podle informačního zákona /pozn. soudu: v původním řízení byly žádány i další informace, které však nejsou předmětem tohoto posouzení/. Žalobce se proti danému rozhodnutí bránil blanketním odvoláním podaným dne 8. 9. 2023 k žalovanému, jež doplnil o odvolací důvody dne 25. 9. 2023. Rozhodnutí povinného subjektu bylo následně dne 9. 10. 2023 napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzeno.
- [4] Žalobce brojí proti anonymizaci výše specifikovaných částek v rámci povinným subjektem poskytnutého dokumentu, jelikož ji shledává nedůvodnou. Vysvětluje, že výše daných částek hraje roli v souvislosti s limity pro vznik trestněprávní odpovědnosti u různých druhů majetkových trestných činů. K tomuto uvádí, že *„nelze vyloučit, že přinejmenším část prostředků, vrácených firmou ODES ve prospěch firmy AA Styll, se ve skutečnosti shodovala s částí poskytnuté dotace“*.
- [5] Žalobce zdůrazňuje, že má na získání výše uvedených informací veřejný zájem. Dle jeho názoru tento vyplývá ze skutečnosti, že společnost AA Styll hospodařila s veřejnými prostředky, které získala z dané dotace. Rovněž zdůrazňuje fakt, že nedošlo k realizaci předmětného projektu, a přesto nebyly poskytnuté prostředky vráceny. V době čerpání podstatné části této dotace působil jednatel společnosti AA

Styll jako zastupitel města Příbram. Dodává, že mu svědčí statut tzv. společenského hlídacího psa.

- [6] Žalobce reaguje také na argument žalovaného, že požadované informace jsou kryty bankovním tajemstvím. Upřesňuje, že se nedožadoval ani kopie výpisů, ani údajů o jednotlivých převáděných částkách uvedených na daných výpisech. Požadoval pouze údaj o souhrnné částce tvořené všemi převáděnými finančními prostředky. Vyzdvihuje fakt, že požadovaný údaj *„představuje výsledek zpracování dílčích podkladových informací ze strany PČR. Jde o informaci odlišnou např. od detailního (položkového) obsahu bankovních výpisů nebo od sdělení, týkajícího se konkrétních částek převodů provedených ke konkrétním kalendářním datům“*. Zdůrazňuje, že obě předmětné společnosti již zanikly, a proto jim zveřejnění požadovaných informací nemůže způsobit újmu na jejich obchodních zájmech ani narušit jejich obchodní tajemství. V této souvislosti odkazuje na § 9 odst. 2 informačního zákona. Ve vztahu k poskytování informací a bankovnímu tajemství žalobce odkazuje na vybrané pasáže z rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43. Rovněž zmiňuje paralelu mezi ochranou bankovního tajemství a ochranou soukromí, o které bylo pojednáváno v posledně uvedeném rozsudku.
- [7] Dále žalobce uvádí, že vyhodnocení kolize dvou předmětných práv ze strany žalovaného shledává nedostatečným. Podotýká, že odůvodnění předložené žalovaným spočívalo jen v zahrnutí dané informace pod pojem bankovního tajemství. Zdůrazňuje tedy, že žalovaný pouze zmínil možnost prolomení bankovního tajemství v případě zákonem upravených situací. Nepřistoupil však ke zhodnocení dopadu upřednostnění práva na ochranu soukromí ve vztahu k právu na informace. Žalobce v této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, a ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. Rovněž zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104.
- [8] Žalobce uvádí, že výrok o odmítnutí dané části žádosti měl být postaven na konkrétním (příp. podpůrném) zákonném ustanovení. Pouhý odkaz na ustanovení „jiného“ zákona (myšleno ust. § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách) tak shledává nedostatečným.
- [9] Z výše uvedených důvodů žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového. Zároveň požaduje, aby soud nařídil povinnému subjektu předmětné informace poskytnout. Žalobce požaduje rovněž náhradu nákladů řízení ze strany žalovaného, a to v rozsahu soudního poplatku a režijního paušálu ve výši 300 Kč za každý úkon.

II. Vyjádření žalovaného

- [10] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 3. 2024 uvádí, že jelikož se žalobní námitky shodují s námitkami obsaženými v odvolání proti napadenému rozhodnutí, odkazuje plně na odůvodnění tohoto rozhodnutí.
- [11] K otázce bankovního tajemství rovněž plně odkazuje na odůvodnění obsažená v daných rozhodnutích. Dodává: *„Jestliže žalobce namítá, že povinný subjekt přes rozsáhlou anonymizaci neanonymizoval některé údaje, například období, kdy mělo docházet k nějakým finančním operacím nebo rámcové informace o množství finančních*

prostředků, které byly předmětem vedeného trestního řízení, tak tyto informace by bylo možné dovodit ze samotné časové posloupnosti prověřovaného případu (...)“.

- [12] Ve vztahu k žalobcovu postavení novináře žalovaný upozorňuje, že při vyřizování žádostí o poskytnutí informací je nutno postupovat v souladu s právem na rovný přístup, z čehož plyne, že nelze některé žadatele upřednostňovat. Uvádí, že postavení žalobce jako žadatele se nemění ani v souvislosti s jeho pozicí tzv. společenského hlídacího psa, jelikož v dané věci se nejednalo o odměňování v rámci veřejné sféry.
- [13] Závěrem žalovaný dodává, že ve vztahu k otázce bankovního tajemství vycházelo odůvodnění napadeného rozhodnutí ze závěrů, které byly poskytnuty ze strany orgánů činných v trestním řízení. Uvádí, že z těchto údajů vyplynulo, že *„dílčí vrácené prostředky není možno považovat za finanční prostředky z příjmů Evropské unie či ze státního rozpočtu České republiky, neboť se jednalo o finanční prostředky soukromé společnosti užívané k podnikání, a tedy ponecháním si obdržené částky nedošlo ke spáchání trestného činu“*.

III. Replika žalobce a úprava žalobního návrhu

- [14] Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou ze dne 22. 4. 2024. V rámci ní se žalobce vymezuje vůči tvrzení žalovaného, že z právní kvalifikace jednání je možné dovodit rozsah potenciální škody. Uvádí, že v rámci *„upřesňujícího dotazu“* se domáhal pouze upřesnění rozmezí, v jakém se částka vrácená společností ODES společnosti AA Styll pohybovala.
- [15] Žalobce též podotýká, že jeho hypotézu ohledně výše zmíněné částky povinný subjekt potvrdil, a to v tom smyslu, že vrácená částka přesahovala částku vlastních finančních prostředků společnosti AA Styll. Žalobce dodává, že *„[h]odnota 1 262 000 Kč je významná proto, protože představuje částku vlastních prostředků vložených firmou AA Styll do dotovaného projektu. (Smluvní cena díla činila 5 150 000 Kč bez DHP, Část dotace, vyplacená ze strany státu, činila 3 888 000 Kč.)“* Vyjádření k této námitce uzavírá konstatováním, že finanční prostředky, které byly vráceny, a které převyšují hranici 1 262 000 Kč, musely pocházet z dané dotace.
- [16] Žalobce rovněž uvádí, že když mu mohla být ze strany Policie ČR poskytnuta dvě konkrétní data, kdy mělo dojít k vrácení předmětných finančních prostředků, nemělo by dle něj nic bránit tomu, aby mu byla poskytnuta i *„obecná informace o tom, v jakém rozmezí se pohybovala vrácená částka“*.
- [17] Žalobce dále trvá na zvláštnosti svého postavení coby *„společenského hlídacího psa“*.
- [18] V rámci repliky žalobce upravil žalobní návrh co do náhrady nákladů řízení. Uvádí, že až po podání žaloby měl možnost se seznámit s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79. V návaznosti na něj tak požaduje provést následující změnu druhé části žalobního návrhu: *„Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení – soudní poplatky a případné další prokázané náklady.“*

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze I

- [19] Zdejší soud shledal žalobcem podanou žalobu nedůvodnou a rozsudkem ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023-74, ji zamítl.
- [20] Ve vztahu k institutu bankovního tajemství soud uvedl, že ačkoli je zde veřejný zájem na provádění kontroly poskytování veřejných financí, jsou k výkonu veřejné kontroly stanoveny jiné právní prostředky, pomocí nichž se lze daných informací domáhat. Poznamenal rovněž, že dané rozhodnutí o neposkytnutí informace se neváže k částce vyplacené v rámci dotace (ostatně tento údaj byl dohledatelný na internetu), nýbrž k pohybu financí mezi danou společností a třetí osobou. Dle názoru soudu takovéto informace podléhají bankovnímu tajemství ve smyslu § 38 zákona o bankách.
- [21] Soud dále uvedl, že není možné tvrdit, že bankovní tajemství váže pouze samotnou banku. Zdůraznil, že v případě, kdy má banka zákonnou povinnost informace poskytnout orgánům činným v trestním řízení, dané informace i nadále podléhají bankovnímu tajemství, které váže i orgán činný v trestním řízení.
- [22] Soud dodal: *„Pokud by tyto skutečnosti byly významné pro případnou trestní odpovědnost nějaké osoby, samozřejmě by se staly předmětem příslušných procesních úkonů, čímž by ochrana poskytovaná bankovním tajemstvím odpadla (přistoupil by speciální právní režim trestního řádu, a v tomto směru by pak byla případná argumentace žalobce týkající se výše těchto prostředků, pokud ta by měla vliv na právní hodnocení skutku jako trestného činu). K tomu však v daném případě nedošlo, žádné trestní řízení zahájeno nebylo. Jedná se tak o informace, které jsou součástí bankovního tajemství, a jako takové nemohou být žadateli o informaci poskytnuty.“*

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem I

- [23] Na základě žalobcem podané kasační stížnosti ze dne 16. 5. 2024 se věci následně zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 As 135/2024-48, došel k závěru, že žalobcova kasační stížnost byla důvodná, a proto rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.
- [24] Ve vztahu k posuzované otázce týkající se poskytnutí informací, které měly být chráněny bankovním tajemstvím, uvedl, že nelze souhlasit se zdejším soudem, že informace o objemu finančních prostředků, které byly přeposílány mezi účty dvou společností, spadá pod ochranu bankovního tajemství dle § 38 zákona o bankách. Naopak odkázal na svůj rozsudek ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, kde došel k závěru, že *„povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku“*.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze II

- [25] Při znovu provedeném přezkoumání napadeného rozhodnutí došel zdejší soud k následujícím závěrům.
- [26] Ve vztahu k anonymizaci požadované souhrnné částky je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve výše citovaném rozsudku (č. j. 6 As 135/2024-48), kde Nejvyšší správní soud v bodě 30 odůvodnění uvedl, že informace (i souhrnná) o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, není kryta bankovním tajemstvím podle ust. § 38 zákona o bankách. Odkázal na svůj předešlý rozsudek ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, kde souhlasil se závěrem příslušného krajského soudu, který uvedl, že *„bankovní*

tajemství nemůže být důvodem pro odeprání poskytnutí informace dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť povinnost zachovávat mlčenlivost o těchto skutečnostech stíhá banku (osobu zúčastněnou na řízení), a nikoli stěžovatelku (v daném případě se jednalo o právnickou osobu v oblasti energetiky).“

[27] Z tohoto důvodu soud došel k závěru, že odmítnutí žádosti povinným subjektem v části 3a) žaloby na základě § 38 zákona o bankách bylo učiněno v rozporu se zákonem.

[28] Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu. Současně povinnému subjektu uložil tzv. informační příkaz ve vztahu k požadovaným informacím.

VII. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem II

[29] V rámci posouzení kasační stížnosti žalovaného dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 12. 2025, č. j. 7 As 197/2025-46, k závěru, že kasační stížnost byla důvodná, přičemž zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j. 6 A 141/2023-106, ve výrocích II., III. IV. a V., a vrátil mu věc zpět k dalšímu řízení.

[30] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s posouzením věci zdejším soudem ve vztahu k části žádosti 3a). V bodě 14 svého rozsudku shledal, že zdejší soud měl povinnost k poskytnutí informace zhodnotit nejen z hlediska ochrany bankovního tajemství, nýbrž také z hlediska „*dalších, dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti*“. Uvedl, že v rámci informačního zákona je zakotvena řada jiných důvodů, pro které lze přístup k požadované informaci omezit.

[31] Ve vztahu ke kasační námitce, v níž se žalovaný vymezoval vůči právnímu názoru Nejvyššího správního soudu týkajícímu se ochrany bankovního tajemství uvedenému v rámci prvního posouzení věci, uvedl Nejvyšší správní soud následující. Jelikož nebyla shledána žádná z výjimek kasační závaznosti, kterou by bylo možné v daném případě aplikovat, „*[p]olemiku se závazným právním názorem ohledně aplikace institutu bankovního tajemství na projednávanou věc tedy Nejvyšší správní soud nemohl považovat s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. za přípustnou*“ (bod 21).

VIII. Vyjádření žalobce

[32] Ve svém vyjádření ze dne 2. 2. 2026 žalobce reagoval na posledně citovaný zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2025. Ve vztahu k požadovaným informacím v bodě 3a) žádosti má žalobce za to, že povinný subjekt i žalovaný žádost v tomto bodě odmítli pouze z důvodu ochrany bankovního tajemství. Uvádí, že žalovaný ve vztahu k bodu 3a) jinou zákonnou úpravou neargumentoval.

[33] Žalobce namítá, že argumentace ochranou osobnostních práv a ochranou soukromí, o kterých se ve zrušujícím rozsudku zmiňuje Nejvyšší správní soud, se týkala pouze informací požadovaných pod body 1a) až 2a) /pozn. soudu: tyto informace nejsou předmětem tohoto posouzení/. Rovněž podotýká, že v rámci správních rozhodnutí vydaných v obou stupních, v rámci vyjádření žalovaného k žalobě ani v kasační stížnosti žalovaného nebyla tvrzena ochrana obchodního tajemství. Dle názoru žalobce se na informace v bodě 3a) žádosti ochrana obchodního tajemství vztahovat nemůže, jelikož daná právnická osoba již zanikla, a proto nemá práva, do kterých by bylo možné zasahovat.

- [34] Žalobce má za to, že informace o konkrétní částce nemůže představovat „nový vhléd“ ve vztahu k informacím o daných společnostech, jelikož celková možná částka (5 150 000 Kč bez DPH – smluvní cena) je veřejně dostupným údajem.
- [35] K ochraně soukromí fyzických osob zmíněné Nejvyšším správním soudem žalobce dodává, že informace požadované v bodě 3a) žádosti se týkají pouze osob právnických a dotací, které jimi byly přijaty. Namítá, že v tomto bodě žádosti nebyly požadovány žádné informace, na které by se aplikoval § 8a informačního zákona.

IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze III

- [36] Městský soud v Praze znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- [37] Již v předchozím (zrušeném) rozsudku zdejšího soudu v této věci bylo shledáno, že informaci týkající se požadované celkové částky nelze podřadit pod institut bankovního tajemství. Ve vztahu k tomuto dílčímu závěru lze odkázat na bod 30 odůvodnění prvního zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 6 As 135/2024-48). Závazný právní názor uvedený v tomto bodě zněl: „*Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, již dříve judikoval, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku*“. Jak vyplývá rovněž z druhého zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 7 As 197/2025-46), ve vztahu k tomuto závěru nenastala žádná výjimka z kasační závaznosti. Z toho důvodu je výše citovaný právní názor nutno aplikovat i nyní.
- [38] Soud se tak dále zabýval tím, zda i přes skutečnost, že daná informace není kryta bankovním tajemstvím, byly či nebyly naplněny zákonné podmínky pro její poskytnutí ze strany povinného subjektu. Jinými slovy soud zkoumal i ostatní možné zákonné důvody, na jejichž základě by bylo možné odůvodnit nemožnost poskytnutí této informace.
- [39] Ačkoli žalobce ve svém vyjádření namítal, že argumentace povinného subjektu ochranou osobnostních práv a ochranou soukromí se týkala pouze bodu 1b) žádosti, nikoli tedy bodu 3a), soud shledal, že povinný subjekt v rámci vypořádání bodu 3a) odkázal na odůvodnění podané ve vztahu k bodu 1b). Povinný subjekt totiž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vztahujícímu se k bodu 3a) žádosti odkázal na odůvodnění v části II svého rozhodnutí, kde se vyjádřil k důvodům ochrany informací, které spadají pod bankovní tajemství. Ve vztahu k této žalobní námitce proto soud zkoumal, zda se povinný subjekt v části II zabýval i důvody k neposkytnutí dané informace, odlišnými od důvodu založeného na ochraně bankovního tajemství dle § 38 zákona o bankách.
- [40] Z výroku rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že informace v bodě 3a) žádosti byly odmítnuty pouze s odkazem na § 38 zákona o bankách. Není uvedeno žádné další zákonné ustanovení, a to ani z jiného právního předpisu. Rovněž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nelze nalézt argumentaci založenou na žádných jiných důvodech, proč by daná informace neměla být žalobci poskytnuta. Povinný subjekt pouze „nad rámec“ své argumentace uvedl, že anonymizace byla

provedena v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 informačního zákona, jelikož mu byly předmětné informace poskytnuty Finančním úřadem pro Středočeský kraj při jeho kontrolní činnosti, kterou provádí dle zvláštního právního předpisu (str. 7, třetí odstavec). /K tomuto argumentu viz dále./

[41] Žalovaný na str. 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil souhlas s postupem povinného subjektu, který danou informaci odmítl právě na základě § 38 zákona o bankách.

[42] Soud z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, že by správní orgány ve vztahu k informaci požadované v bodě 3a) žádosti posuzovaly možné dopady do soukromého a osobního života subjektu údajů.

[43] Soud rovněž neshledal, že by se správní orgány zabývaly otázkou, zda by poskytnutí dané informace neporušilo obchodní zájmy příslušných společností a nenarušilo jejich obchodní tajemství. Již v bodě 48 doplnění odvolání přitom žalobce vyjádřil přesvědčení, že poskytnutí celkové převáděné částky nemůže výše uvedené poškození způsobit, jelikož již obě předmětné společnosti zanikly. Vypořádání této argumentace nebylo provedeno ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v rámci vyjádření žalovaného k žalobě.

[44] Dále žalobce argumentoval, že obchodní tajemství nemůže být porušeno z toho důvodu, že se jednalo o nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřuje pouze k námitce veřejných prostředků (nikoli s ohledem na obchodní tajemství), s níž nesouhlasí, a zdůrazňuje, že se jedná o soukromé prostředky dané právnické osoby. V rámci vyjádření k žalobě k tomuto rovněž odkazuje na zjištění, ke kterým došel orgán činný v trestním řízení, a ze kterých plyne, že *„dílčí vrácené prostředky není možno považovat za finanční prostředky z příjmů Evropské unie či ze státního rozpočtu České republiky, neboť se jednalo o finanční prostředky soukromé společnosti užívané k podnikání, a tedy ponecháním si obdržené částky nedošlo ke spáchání trestného činu“*.

[45] Žalobce rovněž v podané žalobě namítal, že jelikož povinnému subjektu nebyly dané informace poskytnuty na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotní pojištění anebo sociálním zabezpečení, lze informaci poskytnout.

[46] V bodě 111 žaloby je žalobcem namítáno, že ze strany žalovaného bylo „víceméně“ jen zhodnoceno, že je zapotřebí žádanou informaci podřadit pod bankovní tajemství. Dle jeho názoru však nebyla žalovaným dostatečně vyhodnocena kolize oněch dvou ústavních práv – tedy práva na informace a práva na ochranu soukromí. V bodě 115 pak dodal, že ze strany žalovaného postrádá posouzení toho, jaký dopad by jeho rozhodnutí mohlo mít na ústavně zakotvené právo na informace.

[47] V souladu s ustanovením § 16 odst. 6 informačního zákona, kde se stanoví, že *„[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti (...)“*, se však soud zabýval i posouzením těch možných důvodů, které nevyplývají z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, či nebyly namítány žalobcem v jeho podáních, ale které je zapotřebí vzít v úvahu

v rámci posouzení žalobcovy žádosti. Z toho důvodu se nelze ztotožnit s žalobcovou námitkou akcentovanou v jeho vyjádření ze dne 2. 2. 2026, kde uváděl, že správní orgány jinými důvody než bankovním tajemstvím neargumentovaly, a proto není zapotřebí se ostatními důvody k neposkytnutí informací zabývat.

[48] Soud nejdříve posuzoval, zda je poskytnutí informace v souladu s ochranou osobnostních práv a ochranou soukromí těch fyzických osob, které byly „navázány“ na předmětné společnosti, mezi kterými mělo dojít k převodu požadované částky. Soud tuto otázku posuzoval s vědomím toho, že se jedná o společnosti, které již zanikly a byly vymazány z obchodního rejstříku. I přesto je dle názoru zdejšího soudu zapotřebí tento možný vliv posoudit.

[49] Jelikož se v daném případě jednalo o osoby právnické, jejichž údaje byly dříve zaznamenány v obchodním rejstříku, byly z tohoto zdroje zjistitelné také údaje o jejich společnících či jednatelích. Tyto údaje tak byly veřejně dostupné. Dle názoru soudu nemůže zveřejnění předmětné částky nijak narušit ochranu osobnostních práv daných fyzických osob. V nyní posuzovaném případě by bylo sice možné uvažovat o ochraně dobré pověsti a jména. Avšak s ohledem na skutečnost, že trestní řízení bylo v dané věci ukončeno a nebylo shledáno spáchání trestného činu, nemůže samotné zveřejnění požadovaného údaje způsobit újmu na výše uvedených právech dotyčných fyzických osob. Jejich případné začlenění do kontextu, ať již ze strany žalobce-žurnalisty, nebo kohokoli jiného, nelze považovat za přímý důsledek tohoto zveřejnění. Proto dle názoru soudu nemůže být do osobnostních práv daných fyzických osob poskytnutím souhrnné částky nijak zasaženo.

[50] Ve vztahu k otázce možného zásahu do ochrany soukromí daných fyzických osob soud došel k následujícím závěrům. Ochrana soukromí představuje nadřazený pojem, do kterého řadíme mimo jiné také bankovní tajemství. Argumentace správních orgánů bankovním tajemstvím byla ve světle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vypořádána výše, přičemž soud shledal, že se v žalobcově případě neuplatní. Jelikož posuzovaný akt spočíval právě v převodu dané částky mezi předmětnými společnostmi a v žalobcem dovozovaném ponechání si určité částky jednou ze společností, je zapotřebí hodnotit možný zásah do ochrany soukromí právě s ohledem na tento převod. Soud konstatuje, že při přezkumu nenalezl žádný aspekt ochrany soukromí, který by v situaci, kdy je vyloučeno bankovní tajemství, byl poskytnutím informace o souhrnné částce zasažen.

[51] Dle ustanovení § 8a odst. 1 informačního zákona platí: *„Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“* Právním předpisem, na který je v daném ustanovení odkazováno, a jehož použití vyplývá z charakteru nyní posuzované věci, je nařízení GDPR a zákon o zpracování osobních údajů.

[52] Soud posuzoval, zda není dána výjimka ze souhlasu subjektu osobních údajů ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení GDPR, který stanoví, že zpracování informace je zákonné, pokud je zpracování nezbytné ke splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje. V této souvislosti se v komentářové literatuře uvádí například následující: *„V praxi se totiž lze setkat s názory, že takovou právní povinností může být již sama informační povinnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím.“*

Takový závěr by nicméně vedl k popření smyslu komentovaného ustanovení a k výkladově jen obtížně řešitelným situacím, kdy zákon o svobodném přístupu k informacím odkazuje na pravidla ochrany informací dle GDPR, jež – připustíme-li naznačenou možnost – zpětně odkazuje na povinnost poskytovat informace dle komentovaného zákona. V takové situaci by nicméně komentované ustanovení § 8a skutečně postrádalo smysl a bylo poněkud nadbytečné.“ (viz ROTHANZL, Lukáš. § 8a. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 462.). S výše uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, a proto neshledal, že by bylo možné danou výjimku na nyní posuzovanou věc aplikovat.

- [53] Soud zároveň dodává, že aplikovat nebylo možné ani ustanovení § 8a odst. 2 informačního zákona, jelikož ve vztahu k posuzovanému bodu žádosti není naplněn subjekt daného ustanovení. Nejedná se totiž o veřejně činnou osobu, funkcionáře ani zaměstnance veřejné správy, nýbrž o právnické osoby. Zároveň není požadován osobní údaj, nýbrž údaj o finanční částce. Soud vyloučil také aplikaci ustanovení § 8b téhož zákona, jelikož nebyly požadovány osobní údaje o příjemci veřejných prostředků. K posouzení povahy předmětných finančních prostředků viz dále.
- [54] Soud se dále zabýval možným důvodem odmítnutí žádosti na základě ochrany obchodního tajemství ve smyslu § 9 odst. 1 informačního zákona. K tomuto důvodu se ve svých podáních vyjadřoval i žalobce, když namítal, že u již neexistujících společností nemůže poskytnutí informace ohrozit jejich obchodní zájmy ani obchodní tajemství (bod 92 žaloby).
- [55] Soud při posouzení tohoto důvodu vycházel ze skutečnosti, že předmětné finanční prostředky nebyly veřejnými prostředky, nýbrž se jednalo o soukromé finanční prostředky dané společnosti. Tento závěr vychází ze zjištění orgánů činných v trestním řízení, které zjistily, že předmětné finanční prostředky „není možno považovat za finanční prostředky z příjmů Evropské unie či ze státního rozpočtu České republiky, neboť se jednalo o finanční prostředky soukromé společnosti užívané k podnikání, a tedy ponecháním si obdržené částky nedošlo ke spáchání trestného činu“. Soudu nepřísluší tyto závěry rozporovat, a proto z nich v rámci svých úvah dále vychází. Z toho důvodu rovněž zdejší soud nemůže přihlížet k závěrům, ke kterým došel žalobce v rámci své investigativní práce. Jelikož se nejedná o oficiální výsledek trestního řízení, představují tyto jen pouhé domněnky, které nejsou pro posouzení věci relevantní.
- [56] Protože se tedy jednalo o soukromé finanční prostředky, nelze v dané věci uplatnit výjimku z ochrany obchodního tajemství zakotvenou v ustanovení § 9 odst. 2 informačního zákona. Z toho důvodu bylo zapotřebí posoudit, zda žalobcem požadovaná informace o souhrnné částce může představovat obchodní tajemství. Dle názoru zdejšího soudu by bylo možné o narušení obchodního tajemství uvažovat za situace, kdy by se jednalo o existující společnosti, jejichž zájmy by mohly být zveřejněním požadované částky narušeny. Jelikož se však jedná o společnosti neexistující (přičemž neplyne z ničeho, že by tyto společnosti měly mít právního nástupce, na něž by mohlo obchodní tajemství přejít, což není sporné), neshledal soud, že by takové riziko hrozilo. Proto se ztotožňuje s tvrzením žalobce, že obchodní zájmy ani obchodní tajemství nemohou být v nyní posuzovaném případě narušeny. Soud zde dodává, že dle jeho mínění nebylo zapotřebí posuzovat samotné

naplnění znaků obchodního tajemství ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a to z toho důvodu, že na základě výše popsanych úvah vyloučil ohrožení obchodního tajemství. Není tedy rozhodné, zda požadovaný údaj pojem obchodního tajemství naplnil, či nikoliv.

[57] Aplikovatelným důvodem není ani pravidlo obsažené v ustanovení § 10 informačního zákona. Zde se soud ztotožňuje s tvrzením žalobce, který uváděl, že požadované informace nebyly povinným subjektem získány postupem dle zákona o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení. Z toho důvodu není dán důvod k jejich neposkytnutí dle tohoto ustanovení.

[58] Žalobce v podané žalobě odkazoval také na ustanovení § 19 informačního zákona, dle kterého není založeno porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost, pokud jsou poskytnuty informace za podmínek, které tento zákon stanoví. Soud k tomuto uvádí, že toto odkazované ustanovení je nutno posuzovat ve světle ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona, jež s ním přímo souvisí, a kde se stanoví: *„Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.“* Povinný subjekt na § 11 odst. 3 informačního zákona stručně odkázal v rámci části II odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 7, třetí odstavec), když uváděl, že *„policejní orgán již od samého počátku prověřování předmětné věci pracoval s těmito informacemi, které mu byly poskytnuty ze strany Finančního úřadu pro Středočeský kraj, který je nabyt v rámci své kontrolní činnosti prováděné podle zvláštního právního předpisu. Na výše popsané anonymizované údaje se tedy vztahuje omezení, vyplývající z § 11 odst. 3 InfZ“*. Dle názoru zdejšího soudu lze na základě výše uvedeného vztahení odůvodnění v části II prvostupňového rozhodnutí na otázku odůvodňovanou v jeho části III považovat i tento odkaz povinného subjektu za vyjádření k bodu 3a) žádosti, jelikož daná argumentace přímo (systematicky i logicky) navazuje na odůvodnění týkající se aplikace bankovního tajemství.

[59] Soud na tomto místě dodává, že z prvostupňového rozhodnutí rovněž vyplynulo, že se povinný subjekt dotazoval zpracovatele věci na způsob, jakým byly předmětné informace vyžádány ze strany orgánů činných v trestním řízení (str. 7, první odstavec). Bylo potvrzeno, že informace byly vyžádány dozorujiícím státním zástupcem na základě § 8 odst. 2 trestního řádu. Orgány činné v trestním řízení obdržely dané informace ještě před zahájením úkonů trestního řízení, když jim byly dány v rámci podaného trestního oznámení Finančního úřadu pro Středočeský kraj. Povinný subjekt zdůraznil, že *„tyto informace byly oběma zmíněnými orgány vyžádány ve zvláštním režimu v souladu s ustanovením § 38 odst. 3 písm. b) resp. § 38 odst. 3 písm. c) zákona o bankách.“*

[60] Jak uvedl povinný subjekt, tyto informace (dle jeho názoru) podléhající bankovnímu tajemství obsahovaly údaje o bankovních operacích a finančních tocích mezi předmětnými společnostmi. Soud se proto v této souvislosti zabýval otázkou, zda způsob získání daných informací lze vztáhnout k výše citovanému ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona.

[61] Podle názoru soudu toto ustanovení nemůže odůvodnit odmítnutí poskytnutí informace, neboť se týká dodržení povinností povinného subjektu, nikoliv třetí osoby, která tuto povinnost nemá. Ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona by se zde aplikovalo, mimo jiné, za podmínky, že policie informaci získala v rámci výkonu kontrolních, dozorových, dohledových nebo obdobných činností (viz k tomu kupř. odst. 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. dubna 2026, čj. 9 As 10/2025-40): „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že na informace získané povinným subjektem od třetích osob při plnění úkolů v rámci činnosti v oblasti regulace cen ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o cenách, se nevztahuje výlučka z poskytování informací podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nejde o kontrolní, dozorovou, dohledovou nebo obdobnou činnost. Účelem této činnosti není posouzení, zda byl konkrétním jednáním určité osoby porušen právní předpis, nýbrž zjištění informací umožňujících posoudit, zda je dán důvod pro regulaci cen podle § 1 odst. 6 zákona o cenách, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (nyní § 3 odst. 2 zákona o cenách, v účinném znění). Jde o stanovení pravidel do budoucna, na které se ochrana práv třetích osob poskytovaná § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. Pro závěr o nepoužitelnosti výluky podle tohoto ustanovení tak postačuje zjištění, že třetí osoba poskytla požadovanou informaci povinnému subjektu právě pro účely případného rozhodnutí o regulaci cen. Tak tomu bylo i v posuzované věci. K tomu je namístě zdůraznit, že z hlediska podmínek podle tohoto ustanovení je podstatná pouze činnost, při níž byla požadovaná informace získána, a nikoli její případné následné použití při jiné činnosti, byť by tato již povahu kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti měla.*“.

[62] Z výše uvedeného tedy pro nyní posuzovanou věc plyne, že podstatné je pouze to, při jaké činnosti byla daná informace poprvé získána, a kdo ji takto získal. Jednalo se o činnost Finančního úřadu pro Středočeský kraj, tedy třetí osoby. Předmětné ustanovení se však týká činnosti povinného subjektu (Krajského ředitelství policie Středočeského kraje). Ten danou informaci nezískal jako první. Informace mu totiž byla postoupena až po jejím prvotním získání Finančním úřadem pro Středočeský kraj. Ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona proto z tohoto důvodu není v žalobcově věci použitelné.

[63] Ve vztahu k posuzovanému důvodu neposkytnutí informace na základě ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona soud shledal, že v daném případě nelze ani tento důvod uplatnit. Jelikož již nadále neprobíhají úkony trestního řízení, nehrozí situace, kdy by poskytnutí požadovaných informací „*ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky*“. Ostatně sám žalobce v bodě 17 žaloby uvádí, že ze strany Policie České republiky byla věc uzavřena, jelikož došla k závěru, že žádný trestný čin spáchán nebyl. Z téhož důvodu nelze aplikovat ani ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, dle kterého nelze poskytnout informace o „*probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces*“.

[64] K žalobcově námitce, že mu povinný subjekt poskytl informaci o datu převodu předmětných částek, z čehož žalobce vyvozoval, že povinnému subjektu nic nebránilo poskytnout i údaj o samotných částkách, soud uvádí, že se s tímto tvrzením

neztotožňuje. Samotná informace o datu provedení transakce bez uvedení příslušné částky nevykazuje takovou informační hodnotu jako sama částka. Proto tuto námitku neshledal relevantní.

- [65] Soud dodává, že v odůvodnění správních aktů nejsou uvedeny žádné další případné důvody pro odmítnutí informace, ty se nevyskytují ani v kasační stížnosti žalovaného proti předchozímu rozsudku (zde žalovaný argumentoval bankovním tajemstvím a ust. § 11 odst. 3 informačního zákona, které soudem nebyly shledány důvodnými).

X. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [66] S ohledem na výše provedený přezkum zákonných důvodů zakládajících důvod k neposkytnutí žalobcem požadované informace došel zdejší soud k závěru, že žádný zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace zde není, žalobě tak i ve zbytku vyhověl, napadené a prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu uložil povinnost informace poskytnout (ust. § 16 odst. 6 informačního zákona).

- [67] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).

- [68] Výrokem II. soud rozhodl o nákladech řízení. Tento výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Pro úplnost soud uvádí, že žalováno bylo rozhodnutí, jímž nebyla poskytnuta informace pod body 1b), v této části bylo napadené rozhodnutí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. srpna 2025, čj. 6 A 141/2023-98). Tento výrok nabyl právní moci a nebyl zrušen Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud zrušil tento rozsudek zdejšího soudu ve výrocích II., III., IV. a V., když výroky II. bylo napadené rozhodnutí zrušeno pod částí 3a) žádosti žalobce, výrokem III. bylo v této části zrušeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. srpna 2023, výrokem IV. bylo rozhodnuto o povinnosti poskytnout tyto informace, a výrokem V. bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Ke dni vydání tohoto rozsudku tak byl Nejvyšším správním soudem zrušen celý nákladový výrok. Soud již předchozím rozsudkem žalobci vyhověl v jedné polovině jím podané žaloby /část 1b) jeho žádosti/. Tímto rozsudkem soud žalobě vyhověl i v její druhé polovině týkající se části žádosti pod bodem 3a). Žalobce tak byl ve věci úspěšný a má nárok na celou náhradu nákladů řízení.

- [69] Celková výše nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], zaplaceným soudním poplatkem za první kasační stížnost ve výši 5 000 Kč [položka 19 sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti) po 3 100 Kč za úkon (dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996

Sb., advokátní tarif), včetně dvou režijních paušálů po 300 Kč, vše ve znění účinném do 31. 12. 2024. Celková výše náhrady těchto nákladů je 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží do nákladů řízení také částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 %. Výše uvedená částka je tedy navýšena o 1 428 Kč ($0,21 \times 6800$). Konečná výše náhrady nákladů tak činí 16 228 Kč. Soud za účelné náklady nemá vypracování repliky i podání žalobce po druhém zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť tyto úkony nebyly pro posouzení důvodnosti žaloby zapotřebí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.